

AVANTI

Animo StuGent • Jonge socialisten aan de Gentse universiteit en hogescholen • www.animostugent.be • nummer 3, april 2009

**De linkse
vrijheidsgedachte**

PAGINA 3

POPULISME

PAGINA 6

**Review
La vita è bella**

PAGINA 8

DIPLOMADEMOCRATIE

Auteur David Van Reybrouck heeft het in het boek(je) *Pleidooi voor populisme* over de toenemende kloof tussen laag- en hoogopgeleiden. In de kenniseconomie waarin we nu leven is het belang van genoten onderwijs groter dan ooit. Het onderwijs in Vlaanderen behoort dan wel tot het beste in de wereld maar de keerzijde van de medaille is dan weer dat die goede resultaten vooral geboekt worden door scholieren uit de sociaal-economisch betere gezinnen, schrijft de auteur. Hier wordt natuurlijk niks nieuws verteld maar het is ongelooflijk belangrijk dat de aandacht hierop nog eens gevestigd wordt. Die steeds grotere kloof tussen hoog- en laagopgeleiden zorgt voor een enorme dualiteit in de samenleving die de stabiliteit van onze maatschappij in gevaar kan brengen.

Ook kinderpsychiater Peter Adriaenssens liet een tijd geleden in *De Morgen* verstaan dat er een alarmerende breuklijn ontstaat tussen hoog- en laagopgeleide jongeren. Hij heeft het over 30% van de jongeren die op termijn uit de boot zullen vallen. Door die toenemende kloof kunnen we het populisme dat vandaag ontstaat, verklaren. We hebben Dedecker bij ons in Vlaanderen en onder andere Wilders in Nederland. Hiervoor moeten oplossingen geformuleerd worden. Eerst en vooral moeten er meer

laaggeschoolden in het parlement zoals Van Reybrouck aangeeft. 81% van de parlementairen heeft een universitair diploma terwijl slechts 8% van de bevolking een universitair diploma heeft. Ook deugdelijke vorming is noodzakelijk. Dit hoeft verre van elitair te zijn maar evenmin uitsluitend populariserend. Hoog- en laagopgeleiden leven vandaag in een andere wereld. Men leest andere kranten, men luistert naar andere radiozenders en men kijkt naar andere tv-zenders. We moeten pogen deze verschillen te overbruggen en dat moet niet in de richting zijn van de hoogopgeleide bestuurselite want zoals Van Reybrouck schrijft: "Het was tenslotte een hoogopgeleide bestuurselite die gekozen heeft voor een doorgedreven markteconomie, het waren academici die aanstuurden op een verregaande liberalisering van de natiestaat, het waren doctorandi die likkebaardden bij de privatisering van tal van overheidsdiensten, het waren hooggeleerde onderwijsexperts die in Nederland het onderwijs moedwillig hebben uitgekleeft." Is het dan zo verwonderlijk dat het volk het beleid de rug toekeert?

Pleidooi voor populisme van David Van Reybrouck is verkrijgbaar in de boekhandel voor een bescheiden prijs van 6,5 euro.

sp.a, nu zeker!

De campagne komt op gang en de kans is reëel dat de kiezer zich zal uitspreken voor een Vlaamse regering die enkel zal bestaan uit (centrum)rechtse partijen. Open VLD en CD&V met ofwel N-VA erbij ofwel LDD. Het alternatief is een linkse stem in de regering die dan moet komen van de sp.a! Die keuze is belangrijker dan ooit tevoren. Willen we bijvoorbeeld een soort onderwijs dat zo weinig mogelijk kost zodat er zoveel mogelijk mensen kunnen aan deelnemen of willen we verzeilen in Amerikaanse toestanden waar studenten nog jaren na hun studie een lening moeten afbetalen voor het onderwijs dat ze hebben genoten? Met Frank Vandenbroucke is het eerste verzekerd. Zonder de sp.a zal de betaalbaarheid van ons onderwijssysteem een heel stuk onzekerder zijn.

Enkele kernpunten van het Vlaamse programma:

- Een keuze voor een samenleving die ijvert voor eerlijke verloning voor hard werk, zekere jobs en eerlijke prijzen. En geen keuze voor een 'race to the bottom' van lonen en belastingen door concurrentie zonder regels tussen landen.
- Een keuze voor een samenleving die zekerheid biedt voor eerlijk verdiend spaargeld, een waardige oude dag garandeert en investeert in de economie van de toekomst. En geen keuze voor een samenleving gedicteerd door korte termijn winstbejag die de lasten doorschuift naar de toekomst en waar ieder de lusten voor zich houdt.
- Een keuze voor een duurzame samenleving waarin mensen samen de toekomst sturen via een eerlijke overheid die investeert in de toekomst van onze kinderen. En geen keuze voor een samenleving waar ieders ontwikkeling afhangt van het geluk of ongeluk bij de geboorte.

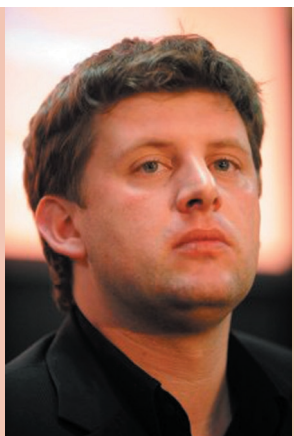
Klinkt dit allemaal wat vaag, dan kan u het volledige Vlaamse sp.a-programma lezen op:

http://www ledenbeheer-s-p-a.be/bestanden/congres/programma_vlaams_09.pdf

Er zijn natuurlijk ook Europese verkiezingen waarvoor de sp.a zes standpunten prioritair ziet:

- De uitbouw van een menselijke economie.
- Een nieuw sociaal Europa - een eerlijk sociaal contract.
- Europa als voortrekker in de strijd tegen klimaatverandering.
- Werken aan een effectief Europees migratiebeleid.
- Gelijke kansen en rechten voor mannen en vrouwen.
- Europa als partner voor vrede, veiligheid en ontwikkeling.

Het Europees programma kan u downloaden op http://www ledenbeheer-s-p-a.be/bestanden/congres/programma_europa_09.pdf

INTERVIEW JOHN CROMBEZ

*"As long as the music
was playing,
we kept on dancing."*

PAGINA'S 4 - 5

Hoe rechts te spreken

Laten we wel wezen: teksten lezen is een vermoeiende en vaak frustrerende bezigheid. Al te vaak bevatten ze honderden, ja zelfs duizenden woorden, en moet u, de lezer, aan het einde van uw leeskwartiertje vaststellen dat uw leesvoer niet meer bleek dan loze onzin. Om dit in de toekomst te kunnen vermijden breng ik u dit stuk, waarin u zal leren hoe één bepaalde soort van prozaïsche rommel te herkennen en vervolgens te negeren: rechtse bagger.

Buikgevoel

De Rechtsen denken anders dan ons. Dit is geen nieuws voor velen onder u, maar het loont om het nog maar eens te herhalen. Bij de Progressieve Mensch draait alles

Wat echter steeds ontbreekt, is de nuance.

om de ratio, denken met het hoofd. Bij de Rechtsen, daarentegen, staat het

buikgevoel centraal, datgene wat er leeft in de onderbuik van onze samenleving als het ware. Politici van dat slag proberen dan ook dat bevolkingssegment aan te spreken, en dat heeft aanleiding gegeven tot het ontstaan van een geheel eigen taaltje. Het buikgevoel vertalen, als het ware – woordspelingen betreffende darmgassen laat ik hier om redenen van fatsoenlijkheid achterwege. Maar dat terzijde, laten we nu even een blik werpen op de taal der Rechtsen.

Vlaams

De beste manier om de inhoud van een tekst te keuren blijft de auteur – bij sommige teksten is het genoeg om naar de schrijver te kijken om ze meteen naar de prullenmand te verwijzen. Het gezegde gaat dat men een boek niet naar zijn kافت mag beoordelen, maar de uitzonderingen op deze regel zijn spijtig genoeg legio: men hoeve alleen maar de onvolprezen Swa Cauwenbergh te vermelden, de lezersbrievenschrijver met ontelbare valse aliassen. Wat ons trouwens meteen brengt naar het eerste kenmerk van rechtse taal: de vermomming. Één ding zeggen, terwijl ze eigenlijk iets anders bedoelen

– codetaal als het ware. “Voor het gezin” in plaats van “tegen homo-seksualiteit/huwelijk/adoptie”, “voor Vlaanderen” in plaats van “tegen de Walen” en “Vlaams” in plaats van “blank”. Een variatie hierop is de bewust foute, of op zijn minst inaccurate woordkeuze. Elke geweldpleging door een “allochtoon” wordt al gauw een moord – we herinneren ons natuurlijk allemaal de “Busmoord” op Guido Demoor, dat uiteindelijk een geval van “opzettelijke slagen en verwondingen die ongewild de dood tot gevolg hadden” bleek te zijn. Je hoeft geen jurist te zijn om enkele zeer essentiële verschillen aan

Het wapen bij uitstek van de Rechtse blijft natuurlijk de drogreden.

te voelen (denken we maar aan zoiets als “voorbodachte rade”). Gegeven voorbeeld werkt trouwens in twee richtingen: een “echte Vlaming” die een ongewapende vluchtende inbreker in de rug schiet doet slechts – vanzelfsprekend – aan wettige zelfverdediging.

Een zakje vol drogredenen

Maar het wapen bij uitstek van de Rechtse blijft natuurlijk de drogreden – iedereen oppert er wel eens eentje, maar niemand zo enthousiast als de vele – hier onbenoemde – rechtse brulboeien die ons Vlamenland rijk is. Er zijn te veel drogredenen om ze allen op te noemen – daarvoor verwijs ik naar de u allen welbekende Grote Vrije Internet Encyclopedie – maar laat ik u toch vergasten op enkele van de meer originele variaties. Een typisch voorbeeld – vaak gebruikt in discussies over belastingverlaging – is het “gooien met getallen”. Men noemt een overheidsprogramma waar men niet mee akkoord gaat (iets met allochtonen, waarschijnlijk), en laat weten dat het – ik zeg maar iets – een miljoen euro opsloopt.

Het enkele feit dat het om een miljoen euro gaat moet dan bewijzen dat er te veel geld in kruipt, zonder meer – ah ja, want een miljoen euro is veel geld voor de Gewone Vlaming. Wat echter steeds ontbreekt is de nuance dat een miljoen euro voor de overheid een peulschil is, en waarschijnlijk niet eens zo veel geld om dat bepaalde project te runnen. Een andere leuke is het eeuwige valse dilemma: “De politie zou zich beter bezighouden met het vangen van echte criminelen, in plaats van de brave Vlaming die met een pintje te veel op achter het stuur kruipt (of te snel rijdt, u kiest maar) constant op de hielen te zitten!” Ten eerste: er sterven veel meer Vlamingen aan te snel of te dronken rijden dan aan gelijk welke soort misdaad, dus misschien is een beetje vervolging toch wel op zijn plaats. Maar belangrijker: onze politiemacht is best wel in staat om beide te doen – en doet ze het controleren van de brave Vlaming trouwens bitter weinig. Dit waren maar enkele voorbeelden, maar ik zou pagina’s vol kunnen schrijven met andere leuke voorbeeldjes.

De andere kant

Ik zou echter geen goede progressief zijn als ik ook niet eens de hand in eigen boezem stak – dit is trouwens nog iets waaraan je de Rechtsen kan herkennen: elke zelfkritiek is hun vreemd, God en het Grote Gelijk staan immers aan hun kant. Maar nu dus, om af te sluiten, nog enkele codewoorden waaraan links zich schuldig maakt: “respect voor culturele gevoeligheden” betekent niets anders dan ons Islamitisch kiesvee niet voor het hoofd stoten. En zo is een “bezorgde burger” eigenlijk een zaag, en een verzuurde Vlaming... ach, dat is toch gewoon een bekrompen racist, niet?

Sam Van den Bosch

Iedereen telt mee. **Altijd.**

Vrijdagmarkt 10 - 9000 GENT
Tel. 09 265 55 11
gent.bmovl@socmut.be

Bond Moyson
stevig ziekenfonds, sterke diensten
www.socmut.be

CHRISTENDOM & SOCIALISME

GESPREKSAVOND MET STAF NIMMEGEERS
op woensdag 29 april om 20.00 uur
THERMINAL

DE LINKSE VRIJHEIDSGEDACHTE

Vrijheid is een van de belangrijkste waarden van onze hedendaagse samenleving. Toch is dit begrip ook omstreden en niet altijd inhoudelijk even duidelijk aangezien elke politieke ideologie het zich zoveel mogelijk probeert toe te eigenen. Zowel links als rechts houden de waarde vrijheid hoog in het vaandel, maar waarin verschilt nu juist de linkse vrijheidsgedachte met die van de rechterflank?

Al te gemakkelijk associeert men vrijheid a priori met het liberalisme, dit is enerzijds logisch aangezien vrijheid de absolute pijler is van het liberaal gedachtegoed (libertas), anderzijds krijgt men al te vaak de verkeerde indruk dat alles wat iet of wat links is de onvrijheid zou promoten en een vrijgeleide zou zijn voor eerder ondemocratische en onvrije politieke denkrichtingen. Niets is minder waar!

Het linkse denken heeft immers een zeer sterke ideologische invulling van de vrijheidsgedachte die jammer genoeg te onbekend is, omdat enerzijds de vrijheidsgedachte teveel door de rechterflank wordt overschaduwd, en anderzijds links er ook niet in slaagt deze linkse vrijheidsgedachte op een goede manier naar buiten te brengen.

Terwijl het liberalisme vrijheid gemakshalve reduceert tot een zo afwezig mogelijke overheid om zo een zo vrij mogelijke markt te creëren, waarbij enkel de gegoede burger de kans krijgt om zich vrij te ontplooien, is de linkerzijde er stevast van overtuigd dat er juist nood is aan een overheid die waar nodig de markt bijstuurt, om zo de sociaal-economische rechten en vrijheden, die de garantie zijn van vrijheid in de volle betekenis van het woord van alle burgers te vrijwaren.

Is een werknemer vrij wanneer hij in de acute angst leeft dat hij elk moment kan worden ontslagen?

Als we even een korte blik in de geschiedenis werpen, stellen we vast dat in de 19de eeuw er sprake was van een zeer zuivere vorm van het laissez-faire & invisible hand liberalisme dat gepaard ging met een zeer afwezige overheid in de vorm van een nachtwakerstaat die enkel bevoegd was om de openbare orde te handhaven. De gevolgen van deze zeer beperkte invulling van de staat waren

catastrofaal; armoede, hongersnood en sociale onrechtvaardigheid waren schering en inslag. Het is juist in die periode dat de ideologische kiemen van het linkse denken ontstaan zijn en dus ook van de linkse vrijheidsgedachte.

Het linkse denken verzette zich en verzet zich nog steeds tegen het concept van een zo afwezig mogelijke overheid en een zo vrij mogelijke markt, juist omdat er in deze context geen sprake kan zijn van vrijheid voor de modale burger. In een kapitalistische samenleving in de zuivere vorm bestaan er altijd twee grote groepen van mensen, enerzijds het patronaat (minderheid); diegenen die het kapitaal in handen hebben, anderzijds de arbeiders (meerderheid), diegenen die enkel hun arbeid ter beschikking hebben om in hun levensonderhoud te voorzien. De arbeidersklasse bevindt zich m.a.w. in een afhankelijke positie t.o.v. het patronaat. Hoe kan men over vrijheid spreken wanneer je bestaan afhankelijk is van een kleine groep industriëlen?

Daarom is er een overheid nodig die deze kloof tussen arbeid en kapitaal kan dichten door enerzijds een actieve actor te zijn in de markt, en anderzijds op wetgevend vlak sociaal-economische rechten te garanderen. Zoniet ontstaat er een heel onrechtvaardige samenleving waarbij het bezitten van materiële rijkdom de cruciale factor zal zijn die bepaalt of een individu al dan niet kans zal krijgen om zich tot een vrije burger te ontwikkelen. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat staatseconomieën hun inefficiëntie in het verleden hebben bewezen; onnodig te stellen dat dit economisch model vandaag onmogelijk nog enige relevantie kan hebben. Daarom kan men concluderen dat men enkel via een gemengde economie een verantwoord links beleid kan vormen dat beantwoordt aan de noden van de maatschappij van de 21ste eeuw.

Is een werknemer die niet verzekerd is vrij? Is een werknemer vrij wanneer hij in de acute angst leeft dat hij elk moment kan worden ontslagen? Is een werknemer vrij wanneer de overheid geen 38-uren werkweek heeft ingesteld en dus ongelimiteerd kan worden ingezet als een louter economische eenheid in het economisch productieproces? Kan men van vrijheid spreken indien onderwijs onbetaalbaar is en wanneer gezondheidszorg een voorrecht is van de rijken? Kan men van vrijheid spreken wanneer de burger geen kans krijgt om zich in alle vrijheid te ontwikkelen omwille van een onbetaalbare financiële drempel?

Het antwoord is overduidelijk negatief. Wanneer er geen overheid is die via wetgeving en investeringen een

beschermend kader opstelt ter bescherming van de burger, wanneer er geen vakbonden zijn die kunnen strijden voor deze eisen, dan is men als burger niet vrij. Men bevindt zich dan in een onzekere afhankelijke situatie. Zuiver economisch gezien is de burger slechts een marginale eenheid van het productiemiddel arbeid ter beschikking gesteld van de kleine klasse die het grootkapitaal in haar macht heeft. In het socialisme is de mens niet louter een object, maar een subject dat de meest centrale plaats in de samenleving verdient: niet de mens voor de economie, maar de economie voor de mens!

Wanneer er geen overheid is die via wetgeving en investeringen een beschermend kader opstelt ter bescherming van de burger, (...) dan is men als burger niet vrij.

En hiermee is de linkse vrijheidsgedachte verduidelijkt; er is dus een actieve overheid nodig die ingrijpt in de markt om de minimale randvoorwaarden voor de burger te verzekeren, waarmee de burger de mogelijkheid krijgt zich vrij te ontwikkelen en te ontplooien als persoon. Onder deze randvoorwaarden verstaat men: betaalbaar onderwijs, betaalbare gezondheidszorg, betaalbare huisvesting, rechtvaardige regeling van pensioenen en kinderbijslag, Indien die emanciperende overheid er niet zou zijn, dan zou elke burger in principe wel over juridische vrijheid kunnen beschikken (in het beste geval) maar juridische vrijheid is niet gelijk aan sociaal-economische vrijheid, en die vrijheid kan enkel verzekerd worden door de staat, een welvaartstaat.

Alexandre Peytchev

TELEX

Ex-bestuurslid Animo StuGent op sp.a-lijst

Issam Benali, vorig jaar nog hoofdredacteur van dit blad en nu reeds vakbondsman komt op 7 juni op voor de Vlaamse verkiezingen in Oost-Vlaanderen. Hij staat op de tiende plaats bij de effectieven! Bent u dus van Oost-Vlaanderen en wilt u uw stem uitbrengen op een jonge gedreven socialist, twijfel dan niet en kleur Issams vakje rood! Meer informatie over Issam en zijn standpunten vindt u op www.issam.be.

Het komt voor in de beste families...

Christine Van Rompuy (54), de zus van huidig premier Herman Van Rompuy en van Vlaams volksvertegenwoordiger Eric Van Rompuy (beiden CD&V), staat bij de verkiezingen van 7 juni op de derde plaats van de Europese lijst van het linkse PVDA+. Als verpleegster staat ze vooral achter het kiwimodel voor de gezondheidszorg, terwijl ook een vermogensbelasting haar goedkeuring geniet. De partij voert opvallend campagne tegen "het politieke circus" met affiches waarop onder andere Herman Van Rompuy, broer van, als clown staat afgebeeld. Volgens Christine Van Rompuy heeft haar broer voldoende gevoel voor humor om hieraan niet te zwaar te tillen.

Vrouwen stemmen linkser

Uit een onderzoek van de K.U. Leuven blijkt dat bij de vorige verkiezingen vrouwen opvallend meer hebben gekozen voor CD&V/N-VA, SP.A-Spirit en Groen!. Dat vrouwen minder voor Vlaams Belang of Lijst Dedecker kiezen, heeft wellicht veel te maken met de "harde stijl" van die partijen. Vrouwen hechten ook meer belang aan thema's zoals onderwijs, kinderopvang en verkeersveiligheid, en dat zijn nu niet bepaald de thema's die VB en LDD naar voren schuiven. We moeten de vrouw weeral eens gelijk geven...

John Crombez is 35 jaar en doctor in de economie. Hij werkte als docent en onderzoeker aan de universiteit en Hogeschool van Gent. Momenteel geeft hij nog les aan de Hogeschool Gent maar is hij vooral actief in de politiek. Bij de sp.a was hij respectievelijk kabinetschef voor Johan Vande Lanotte en Freya Vandenbossche. John Crombez is nu woonachtig in Oostende en wordt de lijsttrekker voor de sp.a in West-Vlaanderen bij de Vlaamse verkiezingen op zeven juni.

Dat is het soort redenering waarvan ik vind dat het te gemakkelijk gemaakt wordt. Het moet altijd de bedoeling zijn om zoveel mogelijk mensen te overtuigen en zoveel mogelijk stemmen te halen. Als het kan moet je de dingen realiseren waar je zelf voor staat. In de voorbije legislaturen hebben we heel wat van onze beleidspunten kunnen verwezenlijken. Ik denk dat we daar zelf te weinig aandacht aan hebben gegeven. Bijvoorbeeld: de welvaartsaanpassingen van de pensioenen en de uitkeringen in de wet schrijven (december 2005) vond ik zelfs historisch. Dit is echt onze core business. De marktwerking zelf, waar het nu is misgelopen, daar weet je dat je niet enkel puur socialistisch standpunten kunt doordrukken. Je zit in een regering en hebt hiervoor een absolute meerderheid voor nodig. Hadden we meer gewild: ja. Maar we hadden het niet zien aankomen dat het zo drastisch zou mislopen. Ik denk dat in vele landen, veel sociaal-democratische partijen hetzelfde denken. Je kunt moeilijk de twee verwarren met elkaar: het feit dat we lang in de regering zaten en dat er nu zo'n crisis gebeurd is. Het gebeurt in alle landen. De samenstelling van de regeringen hebben hier niet veel aan bijgedragen. Maar uiteindelijk denk ik niet dat we hieruit moeten analyseren dat we liever in de oppositie zouden zitten. Ik denk dat mensen zich zouden afvragen waarom ze moeten stemmen op een partij die liever altijd in de oppositie zou blijven.

Op het partijcongres begin maart lanceerde u het idee waarbij u vond dat iemand die in een rusthuis wordt opgenomen nooit meer zou mogen betalen dan het pensioen dat hij krijgt. Wat doet u dan met bijvoorbeeld zelfstandigen die een heel laag pensioen hebben maar in veel gevallen toch kapitaalkrachtig kunnen zijn?

Ik kan nog zulke voorbeelden geven. Het kan ook gaan om mensen die gewoon zelf wat spaargeld hebben vergaard zonder dat ze zelfstandige geweest zijn. Wat in het partijprogramma is opgenomen is de notie dat het rusthuis niet meer mag kosten dan het inkomen zonder dat het inkomen bepaald is. Maar het mag niet hoger zijn dan het pensioen van mensen die geen spaarcenten hebben. Ik bedoel dat als mensen een groot inkomen hebben uit het vermogen, je niet kunt zeggen dat de overheid tussenkomt. Dat is voorgesteld omdat er een pak mensen zijn die zich vragen stellen over hun oude dag. We zitten nu aan rusthuisprijzen van 1300 à 1400 euro per maand terwijl de pensioenen in het beste geval zowat hetzelfde zijn. Sommige mensen kunnen hierdoor dus in de problemen komen. Dit is een garantie die de mensen moet geruststellen, zodat ze niet moeten vrezen voor hun oudere dag. De dag van vandaag zijn mensen tussen 20 en 30 jaar hier veel meer mee bezig dan

vroeger. Het percentage mensen dat aan pensioensparen is begonnen op die leeftijd is enorm toegenomen in België. Dit is zowat het voornaamste wat zij sparen. Het gaat niet om de puur fiscale voordelen, maar ook omdat ze daarmee bezig zijn. Het minste wat je als overheid moet doen, is de mensen geruststellen en daarvoor te zorgen.

Zal dat dan geen daling van de kwaliteit van de rusthuizen tweebrengen? Zou u daar dan een maximumfactuur op zetten? Het kan bijvoorbeeld ten koste gaan van de kwaliteit omdat het sowieso betaald wordt.

Nee, de prijs van een rusthuis is federaal gereguleerd. Daarnaast wordt er ook gekeken naar de kosten die aangerekend worden. Het pure marktpincipe in een rusthuis werkt niet. Kwaliteitseisen moeten gesteld worden. Als rusthuis weet je dat een betaling altijd beschikbaar is want de overheid komt tussen als het niet evident is. Het geeft zekerheid dat het de moeite is om te investeren in die rusthuizen

De vlaktaks die Dedecker voorstelt zal een sociaal bloedbad veroorzaken.

Er gaan steeds meer stemmen op, ook bij Open VLD en LDD, om een vlaktaks in te voeren. Kan zo'n systeem ook sociaal zijn?

Een vlaktaks is een vlag geworden die veel verschillende ladingen bedekt. Als je de vlaktaks combineert met minimum vrijgestelde bedragen enz, krijg je compleet verschillende schema's. De vlaktaks van bvb. Vanquickenborne en Dedecker is helemaal anders dan die van bvb. Balkenende. De vlaktaks van die eersten is onderzocht door professoren in België en hieruit concludeerde men dat er een sociaal bloedbad zou ontstaan. De tien procent meest vermogenden winnen hier 12500 euro, terwijl voor de laagste inkomens een verlies aan beschikbaar inkomen ontstaat. De systemen die in België worden voorgesteld zijn afschuwelijk.

Bent u voor een vermogensbelasting?

Ik heb schrik voor een vermogensbelasting maar ik ben wel voorstander van een vermogensrendementsbelasting. Als een klein land een vermogensbelasting alleen zal invoeren, dan zullen kapitalen zeer snel verschoven worden. De vluchtigheid van kapitaal is enorm. Ik vind dat inkomen op vermogen wel belast moet worden, of dat nu huur is of kapitaal. Net als ook effecten op milieu mogen betaald worden: de vervuiler betaalt. Ik ben voor een speculatieve vermogensbelasting op bedrijven, waar ze heel vaak grote

Handelen vanuit verontwaardiging en zorgen dat iedereen gelijke kansen krijgt, dat is mijn visie van socialisme.

Komt u uit een socialistisch nest?

Eigenlijk niet, je kunt het alleszins geen nest noemen. Ik heb één tante die politiek actief is, en voor de socialisten is opgekomen. Voor de rest is politiek mij niet met de paplepel ingegeven. Mijn ouders zijn twee zeer sociale mensen maar ze gingen niet als socialisten door het leven.

U geeft les aan de hogeschool en u heeft ook nog aan de universiteit les gegeven, mist u het wetenschappelijk onderzoek niet?

Het antwoord is ja. Het meest mis ik het echte onderzoek, de data research, maar ik heb er echt geen tijd meer voor. Ook qua lesgeven is het niet eenvoudig te combineren. Het is bijvoorbeeld nu moeilijk om alle thesisstudenten goed op te volgen waardoor ze eigenlijk niet echt verwend zijn. Ik ben blijven lesgeven omdat ik het eigenlijk niet kan missen.

U was kabinetschef van zowel Vande Lanotte als Van den Bossche. Maar vanwaar nu de overstap van de achtergrond naar de schijnwerpers. Is dat een bewuste stap?

Ja, zo'n stap kun je niet onbewust maken. Na de verkiezingen van 2007 was het duidelijk dat we niet meer welkom waren in de regering. Veel van onze mensen op kabinetten moesten een andere bestemming zoeken. Dan kwam dus

heel snel het nadenken over al dan niet in de politiek te blijven. Bij mij was snel duidelijk dat ik geen zin had om afstand te nemen van de politiek. Er werd dan in samenspraak met de kopstukken besloten om actief in de politiek te stappen.

Waarom slaagt links in deze economische tijden er niet in om zich electoraal sterk op te stellen?

Ik denk dat er daar verschillende redenen voor zijn. Links is nog altijd te verdeeld, er is geen links front. Daarnaast is er zodanig veel ruzie in de federale regering, dat als er over iets gesproken wordt, er meteen dissidentie ontstaat binnenin de regering waardoor de oppositie buiten de regering nauwelijks aan bod komt. De derde reden is dat het in de partij te veel over de partij ging en te weinig over de standpunten. Een klein voorbeeld: spaargarantie naar 100000 euro opdrijven zeiden de socialisten. Er werd heel weinig aandacht aan besteed in de media. Het feit is dat journalisten op een bepaald moment zelf constateerden dat ze er weinig aandacht aan schonken. Maar het is nu aan ons!

De sp.a is ook een regeringspartij. Is de geloofwaardigheid niet een beetje verdwenen doordat ze al in zoveel regeringen zaten en ze dan misschien te weinig maatregelen hebben genomen om zaken zoals wat er vandaag in de economische wereld gebeurt, te verhinderen?

aandelenpakketten verschuiven omwille van boekhoudkundige redenen. Dat heeft niets met aandeelhouderschap te maken.

Het schijnt dat men daar binnen de spa niet van wil weten. Dat een speculatietaks not done is.

Dat is niet het standpunt van sp.a, het is een voorstel dat momenteel in een werkgroep ter discussie staat. Er waren twee

dat te bekijken maar nu gaan ze de crisis gebruiken om iets wat al jaren op tafel ligt, erdoor te krijgen. In plaats van het ganse statuut van de bediende te bekijken, willen ze enkel dit aanvaarden. Ik vind dit geen faire manier van werken. Het fundamentele waar ik een probleem mee heb, is dat ze nu met man en macht proberen uit te leggen dat er geen geld is om iets te doen aan die crisis. Ze willen nu een lastenverlaging geven aan bedrijven

zijn en dat ze nog niet gemaakt is, beangstigt mij een beetje. We moeten een aantal systemen veranderen, zoals het financieel en het economisch systeem. Dit is kunnen gebeuren omdat men bezig was met dingen die men zelf niet verstond. Dit gebeurde wel met meer rampen op die manier. ‘As long as the music was playing, we kept on dancing’. Het feit dat dat niet opgemerkt is door de overheid, politiek of controle autoriteiten,

in om onze overtuiging over te brengen ondanks het feit dat er nog altijd veel draagvlak voor is. Als je overtuiging hebt, ben je er niets mee als je er niet mee overtuigt. Je moet zorgen dat je voldoende tussen de mensen komt en de tijd neemt om het uit te leggen. Je mag niet denken dat het volstaat met een goed idee te hebben en dat mensen dit zomaar zullen aannemen. We zijn niet meer gaan uitleggen waarom we dingen deden en dat moeten we in de toekomst beter doen.

Mist de partij geen figuur als Stevaert?

Dat is een veel te eenvoudige redenering. Die figuren zijn er nog altijd in de partij. Het gaat heus niet om één figuur. Het heeft met veel dingen te maken. Het heeft te maken met de manier waarop de partij denkt, werkt en opereert.

Bij de voorstelling van het boek “Rood zonder roest” was Stevaert toch vrij kritisch, ook tegenover u?

Bwa, nee, niet tegenover mij denk ik. Zo heb ik dat niet ervaren. Hij heeft voornamelijk gezegd dat sp.a’ers te serieus zijn. Ik was het daar eigenlijk totaal niet mee eens. Er staan daar wel een aantal zeer creatieve dingen in. Als het over mij persoonlijk gaat, ik heb een stuk geschreven over de toekomst van de sociale zekerheid en als ze zeggen dat dat serieus is, dan beschouw ik dat als een compliment want het is ook een serieuze zaak.

Bent u een socialist of een sociaaldemocraat?

Een socialist (beslist). Ik ga u zeggen waarom. Ik volgde de politiek heel erg en werd onmiddellijk aangetrokken door de basisredenen waarom mensen socialist zijn. Namelijk handelen vanuit verantwoordiging en zorgen dat iedereen gelijke kansen krijgt. Dat is mijn visie van socialisme. Ik heb daar geen moment moeten over nadenken.

Hoeveel procent moet de sp.a halen?

Zoveel mogelijk hé, een politicus die niet naar het maximum streeft is niet goed bezig. Ik kan daar geen cijfer op plakken.

Wat is het streefdoel?

Zoveel mogelijk, als je de vraag zo blijft stellen zal ik zo blijven antwoorden. Je wilt iedereen overtuigen hé. Ik werk vanuit de ingesteldheid om iedereen te overtuigen, hoewel het een wetenschap is dat dit niet zal lukken (lacht).

Dit interview werd op 17 maart 2009 afgenomen door Alexandre Peytchev en Thomas Edelynck.

problemen: het feit dat de progressiviteit uit de belastingen weggaat door te veel fiscale aftrek. Boven 4100 euro bruto betaalt men procentueel minder dan in de schijf daaronder. Het tweede was de uitbreiding van de belastbare basis naar vermogensrendementsbelasting, naar milieu. Eigenlijk de conclusie van de hoge raad van financiën. Die hebben een rapport geschreven waar verbreding als noodzaak naar voor kwam.

Hebt ook nog andere recepten om de crisis te lijf te gaan. Karel De Gucht had het in de Zevende Dag over tijdelijke werkloosheid voor bedienden.

Ik snap hun redenering niet. De liberalen willen niet te veel inmenging van de

zonder dat er eisen gesteld worden op het vlak van het in standhouden van werkgelegenheid. Dat is een uitgave die de begroting voor jaren ver bezwaart zonder dat we daar nu in de crisis iets aan hebben. We zitten nu in een fase waarin de regering aankondigt om zelf dingen te doen zoals bijvoorbeeld de schrootpremie of verlaging van de btw in de horeca maar vervolgens meldt men twee dagen later dat het toch niet zal lukken en uiteindelijk wordt geconcludeerd dat er geen geld voor is. Het vertrouwen bij de burger en bij de bedrijven gaat hierdoor verloren. Als we in de komende twee jaar tijdelijke maatregelen nemen, dan kan de crisis wat afgezwakt worden. Als we uit de crisis raken, dan zijn die uitgaven ook tijdelijk en kunnen ze uit de begroting verdwijnen. Ik ben het dus absoluut niet eens met die liberale doctrine van zo weinig mogelijk overheidsinmenging.

Welke fundamentele economische en ideologische conclusies moeten we trekken uit deze crisis omdat het na de crisis geen business as usual meer zou zijn?

Eigenlijk moet de conclusie al gemaakt

is problematisch. Ik moet heel eerlijk zijn dat ik als financieel econoom, er ook niets van verstond. Er zijn maar weinig mensen in de banken die het echt nog begrijpen. Op de duur moesten modellen gemaakt worden om de modellen te begrijpen. Daarin schuilt het gevaar. Een aantal systemen moeten dus drastisch veranderd worden en zelfs dat is nog geen zekerheid dat er geen problemen meer gaan komen. Ik ben bang dat men weer opnieuw met meer van hetzelfde zal willen beginnen als de crisis is weggeëbd.

Populisme is volgens David Van Reybrouck een blijvend verlangen van de lagere klasse om deel te nemen aan het politiek debat. Is sp.a dan ook niet verantwoordelijk om die sociaal zwakkeren tot hun partij te laten behoren? Velen gaan naar LDD of VB, maar er wordt precies vanuit sp.a geen moeite gedaan om die kiezers terug te winnen.

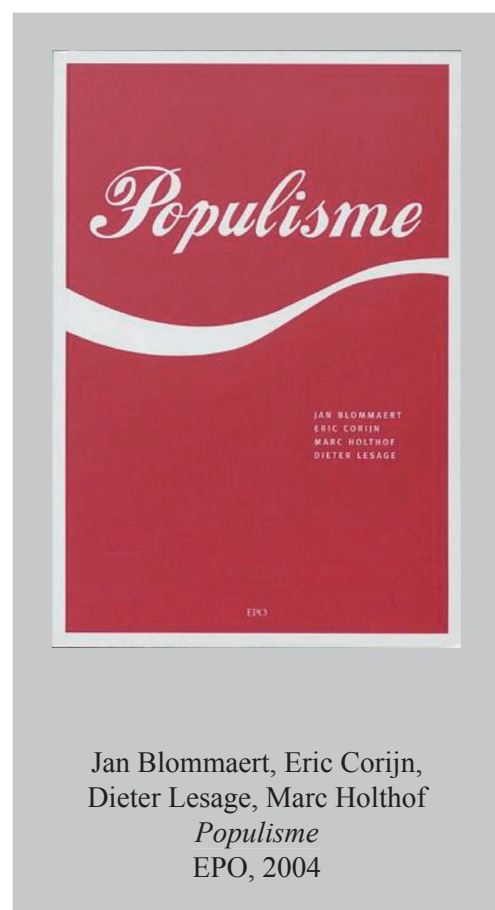
Het eerste is waar, we zijn kiezers verloren. Ze zijn naar verschillende partijen overgestapt. We hebben nog niet veel stromen gezien naar LDD. Het punt ligt bij ons, we slagen er blijkbaar niet

Principes van verzet

Het is één iets, de kenmerken van populisme op te sommen en het a-sociale of anti-democratische aspect ervan te duiden. Iets anders is het, de opkomst van populisme te verklaren en zo te analyseren dat ook de principes van legitiem verzet duidelijk worden.

De teksten die we hier willen bespreken doen dat elk op hun manier. Het gaat om *Populisme*, een bundeling van opstellen van vier cultuurfilosofen, nl. Jan Blommaert, Eric Corijn, Dieter Lesage en Marc Holthof. Het tweede boek is *Pluche, over de banalisering van extreemrechts*, een verduidelijking van het standpunt dat Karel De Gucht in het politieke debat, vandaag, t.a.v. het Vlaams Belang en andere populistten inneemt. Het derde geschrift is van David Van Reybrouck hand. *Pleidooi voor populisme* is een recent pamflet, met als voornaamste bedoeling de negatieve houding die in politieke kringen en in de bredere samenleving zijns inziens bestaat tegenover ‘het klootjesvolk’, het kiespubliek van populistten, te herzien.

Zelf trachten we hier de materie voor confrontatie tussen de verschillende denkbeelden eerlijk te beschrijven. Immers, ideologische kritiek is maar vruchtbaar als het leidt tot een oneindige dialoog.

De analyse van cultuurfilosofen

Populisme is in het politieke gebeuren synoniem met demagogie. In oorsprong is het evenwel een socio-culturele

kwestie, die een naam kreeg toen de sociale vooruitgangsideologie, waarop het politieke beleid van na WO II was gebaseerd, in crisis raakte. Eén element daarin is zeker het feit dat de universalistische waardering van het maatschappelijke gebeuren, wat richting gaf, in postmoderne tijden helemaal is ingestort.

“**Consumentisme en de onvermijdelijke verkleutering scheppen de randvoorwaarden waarin de simpele mening die populistten verkopen, gedijen**

Spelen met de regels, in de huidige maatschappij, blijkt doorgaans belangrijker dan het toekennen van inhoud en vastleggen van de spelregels; dat is de postmoderne maatschappelijke realiteit. Die nieuwe realiteit komt overigens niet zomaar uit de lucht gevallen... Op de vrije markt krijgt ieder product een ‘ruilwaarde’ i.p.v. ‘gebruikswaarde’ toegekend. Ook cultuurproductie, ook ieder spreken of andere uitingsvorm, wanneer enkel op haar populariteit geschat, ondergaan die omslag onherroepelijk.

Consumentisme en de onvermijdelijke verkleutering scheppen de randvoorwaarden waarin de simpele meningen die populistten verkopen, gedijen, dat is de centrale stelling die de auteurs van *Populisme* verder uitwerken.

Het blijft moeilijk om die analyse te bewijzen en de nood aan verandering, die eruit blijkt, te concretiseren. Soms komt het beeld naar voor - m.n. in het opstel *Populisme*, de natiestaat en het Imperium - dat de onzichtbare hand van het kapitalisme een breedgedragen complot, van grootbezitters, tot stand brengt. Moeilijk soms om dat echt te bewijzen. Toch blijft de vraag: hoe kon populisme, ondanks de negatieve connotatie die het begrip van meet af aan had, de voorbije 30 jaar toch vorm krijgen, en andere politieke strekkingen diepgaand beïnvloeden? Hoe, tenzij men aanneemt dat de boodschap van sociale bewegingen, waarin politiek-als-democratiseringsproces lag ingebed, werd vervangen door de vlucht vooruit, waarbij een groeiende groep mensen hun heil zoeken in een almaar meer gedepolitiseerde samenleving en een even hypothetische als mythische ‘vrije’ markt?

Of meer concreet, aan het bedreigde establishment, de vraag: hoe kan het dat een hapklaar communicatieproduct

van crisismanagers, door media-agenten ondersteund, niet vaker wordt doorprikt? Omdat de neo-liberale kijk op hoe een volk te regeren in de meeste partijen een constante geworden is, misschien?

Het primaat van de politiek

Verrassend genoeg is niet in het minst in liberale kringen de laatste jaren het besef gegroeid, dat de vrije markt niet zonder regulering kan. Politiek gaat om het afwegen van particuliere belangen, zeker, maar het ‘algemeen belang’, als referentiepunt, ontstaat slechts in en met de publieke sfeer.

Men denke vooral aan Patrick Vankrunkelsven, met een reeks goed overwogen standpunten inzake gezondheidszorg. De klassenstrijd, als referentie, mag vandaag zo goed als helemaal verdwenen zijn, het ‘primaat van de politiek’ laat de mogelijkheid van een heus conflict bestaan en het ‘algemeen belang’ als legitiem begrip overeind. In het groeiende besef dat ‘de politiek’ aanvaardbare omgangsregels per wet kan afdwingen, worden deze links-liberalen meteen ook voorzichtige verdedigers van het middenveld en van sociale voorzieningen zoals ze in ons land bestaan.

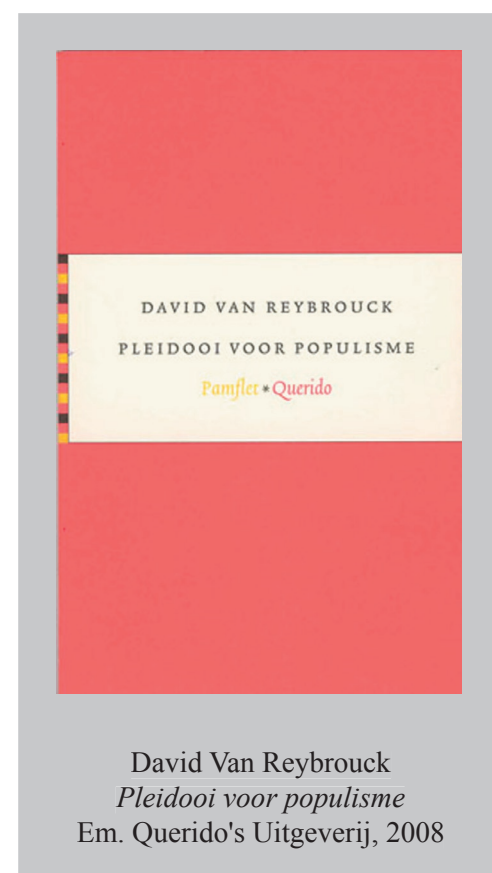
Ook het weerwerk van Karel De Gucht, tegen de samenwerking van liberalen met rechtspopulisten, moet in die hoek worden gesitueerd. In *Pluche* ontpopt De Gucht zich tot politiek-liberaal, wijzend op het verschil tussen een populistisch model en een vrije samenleving zoals hij dat verstaat. Niet enkel ethische

overwegingen spelen hier een rol. In het (politieke) handelen, van de politicus maar ook van de verantwoordelijke burger, ziet hij een mogelijke esthetiek. Want lees volgend argument, een citaat uit Het Verhaal van een Duitser, van

“**niet het privéleven wordt verpolitiekt, maar de politiek wordt geïndividualiseerd**

Sebastian Haffner: “Sedert een jaar of twintig waren jonge en zeer jonge Duitsers eraan gewend geraakt om de hele inhoud van hun leven, (alle stof voor diepere emoties, voor liefde en haat, gejubel en rouw, en ook alle zenuwprikkelingen) zagezegd gratis en voor niks vanuit de publieke sfeer aangereikt te krijgen, (zij het gepaard met honger, dood, chaos en gevaar...) Hoe je autonoom leeft, hoe je een klein privéleven groot, prettig en lonend kunt maken, hoe je ervan geniet en hoe het interessant wordt, dat hadden ze nooit geleerd.”

De Gucht merkt meteen op dat extreemrechts, vandaag, die redenering heeft omgedraaid: niet het privéleven wordt verpolitiekt, maar de politiek wordt geïndividualiseerd. Men kan zich evenwel de vraag stellen of rechtspopulisme dit narcisme in cultuurbeleving niet met het neo-liberalisme van de laatste dertig jaar gemeen heeft. “There’s no such thing as society, there are individual men and women and there are families”, vond Thatcher stellig. Het zou het ironische motto van productiehuis Endemol kunnen zijn. En het stelt ons die existentiële vraag: kan men mensen meer terugwerpen

in de eenzaamheid van het bestaan, dan door hen in een ontluisterende naaktheid op te voeren? Bouwt de intellectueel gevormde gemeenschap vandaag aan een alternatief? En zoniet: wat betekent het, in een heilloze spektakelmaatschappij, zelf als subject te bestaan?

Pleidooi voor populisme?

Om te begrijpen hoe diep de malaise over huidige populistische uitingen in het politieke bedrijf wel zit, is het goed het laatste pamflet van David Van Reybrouck te lezen. Een gevierde intellectueel die populisme als waardevol voorstelt, moet wel verwarring stichten. Het is vanuit eenzelfde existentiële vraagstelling als in Pluche, dat Van Reybrouck bedenkingen formuleert. Maar hij neemt het op voor de laaggeschoolden, zij die geen succesvol

leven leiden, zoals Karel De Gucht zich dat voorstelt. Een groep die bang en misnoegd is, en daarom rancuneus stemt. Het is een moedige tussenkomst, een poging om het debat van de andere kant te belichten. De laaggeschoolde ziet zich in onze representatieve democratie niet meer herkenbaar vertegenwoordigd.

Het is een moedige tussenkomst, een poging om het debat van de andere kant te belichten.

Vroeger was het anders... : "In tijden van verzuiling waren hoog- en laagopgeleid in dialoog. Een ongeschoolde boer uit de provincie kon terecht bij de dorpspastoor,

die op zijn beurt de bisschop sprak, die dan weer met een katholieke hoogleraar, vakbondsvoorzitter of volksvertegenwoordiger overlegde." Als dat een argument pro populisme is, dan verwondert dit ons wel enigszins. Want in het beste geval was er toen dankzij de zuilen enkel een zorgvuldig bewaakte bemiddeling, om 'erger' te voorkomen. Een grotere betrokkenheid bij de politieke besluitvorming was er zeker niet.

Maar anderzijds: de zorg om iedereen via onderwijs en cultuurparticipatie bij de samenleving te betrekken, en kansen te geven, lijkt ons terecht. En dat dit wat genereuzer en zelfs doeltreffender zou mogen...

Petrus Herpoele

En nog een uitsmijter...

"Ik heb veel nagedacht," zei Kervezee, "en ik ben van mening dat er een oplossing moet komen." "Absoluut!" riep Key uit, "Een oplossing! Dat is het waar iedereen om zit te springen! Een oplossing! Ik heb het zelden zo duidelijk en helder horen formuleren!"

uit: Willem Frederik Hermans, *Ik heb altijd gelijk*, geciteerd in *Pluche*

het GRATIS ABVV-lidmaatschap voor jongeren

Alle informatie over

je studentenjob en je studiebeurs

en alles wat je moet weten

als je deeltijds wil gaan werken

of als je schoolverlater bent...

Word nu gratis lid van **magik?**
door je gegevens hiernaast in te vullen
en op te sturen naar:

ABVV Jongeren
Watteestraat 10
1000 Brussel
fax: 02 289 01 89
info@magik.be

Naam:
Voornaam:
Straat + nr:
Postcode: Woonplaats:
Tel.: Leeftijd:
E-mail:
Rijksregisternummer (begint met je geboortjaar) :

☐ Scholier / school:
☐ Student / universiteit of hogeschool:
☐ Net van school (werkzoekend) ☐ Werkende jongere (niet gratis lid)

Heb je vragen over je studentenjob, je studiebeurs, deeltijds leren, stoppen met studeren?
Bel ons!
Aalst: 053 78 78 78 • Dendermonde: 052 25 92 88 • Gent: 09 265 52 67
Sint-Niklaas: 03 760 04 32 • Ronse: 055 33 90 07 • Nationaal: 02 513 07 74

het GRATIS ABVV-lidmaatschap voor jongeren

REVIEW - LA VITA E BELLA

Het leven is mooi, alles positief bekijken en iedereen rond je vrolijk maken. Een nobel stramen om aan vast te houden maar hoe doe je het als Jood in het fascistische Italië van Mussolini? Hoe kan je je zoon beschermen tegen de waarheid, als je daarenboven nog eens in een concentratiekamp terecht komt? Het antwoord is Roberto Benigni's *La vita è bella*, een film die eigenlijk uit twee delen bestaat.

De eerste helft is een meer traditionele komedie waarin de excentrieke Guido het hart probeert te stelen van de reeds verloofde Dora, in een avontuur vol slapstick. Zelfs in de tijden van het opkomend fascisme weet Benigni's personage te lachen met ideeën zoals rassensuperioriteit. Enkele jaren gaan voorbij en ze krijgen een zoon, Giosué. Guido weet altijd wel iets te verzinnen als zijn zoon een teken ziet van de openlijke Jodenhaat.

Het tweede deel verhaalt Guido en Giosué's verblijf in het concentratiekamp, gescheiden van Dora. De kinderen worden allemaal

onmiddellijk vergast na aankomst maar Guido weet zijn zoon veilig te houden en bedenkt een uitgebreide fictie om hun situatie draaglijk te houden: ze doen mee aan een wedstrijd. Als je je verstoort, win je punten maar als je huult of klaagt, verlies je er. De eerste met duizend punten wint een echte tank. Hoewel Giosué de echtheid van zijn vaders verhaal in twijfel trekt en naar huis wil (hij is immers niet blind voor de verschrikkelijke omstandigheden in het kamp), zorgt zijn vader dat hij erin blijft geloven. Zelfs wanneer Guido voor de ogen van zijn zoon wordt weggehaald om even later geëxecuteerd te worden, blijft hij grappig doen, hij offert alles op voor zijn zoon. Het kamp wordt bevrijd en als een Amerikaanse tank komt aangereden, verdwijnt alle twijfel: Giosué denkt dat hij gewonnen heeft. Niet veel later wordt hij herenigd met zijn moeder.

De humor en de manier waarop Roberto Benigni het fascisme belachelijk maakt, doet bij momenten denken aan Charlie Chaplins *The Great Dictator* maar *La vita è bella* is meer een verhaal over liefde. Guido's liefde voor Dora, bij wie hij de gekste dingen doet om haar hart te

veroveren; de liefde voor zijn zoon, die hij wil beschermen en gelukkig maken. Inspiratie zocht Benigni onder andere bij zijn vader, die twee jaar in een concentratiekamp had gezeten. De titel zou komen van Trotski, die niet lang voor zijn dood in zijn dagboek had geschreven dat het leven mooi is, terwijl hij wist dat Stalins agenten hem elk moment konden vermoorden.

La vita è bella was terecht winnaar van vele prijzen, onder andere drie Oscars, waaronder "beste acteur", de eerste keer dat die prijs naar een niet-Engelstalige acteur ging.

Naast alle lof, was er ook kritiek: Benigni zou de horror van de concentratiekampen niet hard genoeg hebben weergegeven, er zou worden gelachen met de Holocaust. De tegenkritiek is simpel: natuurlijk was het onmetelijk verschrikkelijk, natuurlijk valt er niet te lachen met wat er gebeurd is, maar je moet het bekijken vanuit de onschuldige ogen van Giosué, vanuit de roze bril die hem wordt opgezet door zijn vader. Guido bespeelt niet alleen Dora en hun zoon maar ook het publiek. Met zijn humor laat hij ons bijna vergeten wat er

rondom gebeurt, dit is net het punt van het verhaal. Zonder deze scherts, zou het een schrijnend cynische film zijn.

Enkele overlevenden van Auschwitz gaven toe dat ze zelfs toen met momenten nog lachten. De boodschap is dan ook simpel maar krachtig: er is altijd hoop, er valt altijd wel met iets te lachen.

Alex Evers

Win de DVD van deze film.
Beantwoord de wedstrijdvrage
en mail uw antwoord naar
redactie@animostugent.be

Vraag:
In welk concentratiekamp zat
Roberto Benigni's vader?

Rund van de maand

Yves Leterme

Het moest er toch eens van komen om Leterme die felbegeerde titel te geven. Eigenlijk is rund van de maand te zacht uitgedrukt voor 'den dezen uit Ieper', zoals Louis Tobback het onlangs verwoordde, het zou rund van de afgelopen twee jaar moeten zijn. Yves'tje heeft een verpletterende verantwoordelijkheid voor wat er sinds juni 2007 is misgelopen in ons land. De mensen hebben geloofd in die man en hij heeft hun vertrouwen beschaamd. Dat hij enkele weken terug liet uitschijnen opnieuw premier te willen worden, maakt een mens toch helemaal wanhopig. Hij heeft twee jaar de kans gekregen om zich te bewijzen maar heeft er een zootje van gemaakt.

S U D O K U

	2			1			5	
3								8
		7					3	
		8	6	7	5	2		
	7						1	
		3	4	9	1	5		
		6				7		
9								3
	5			6			9	

oplossing op animostugent.be/avanti/spel

Met
dank
aan

ABVV

•

Amsab-ISG

•

Bond Moyson

•

Stichting
Gerit
Kreveld

Colofon

Werken mee aan dit nummer

Thomas Edelynck
hoofdredacteur, v.u.

Issam Benali, Alex Evers, Petrus Herpoele, Alexandre Peytchev,
Sam Van den Bosch

De redactie is steeds te bereiken op

redactie@animostugent.be
animostugent.be/avanti